

te weten dat van Zweden uit op grote schaal pakketten werden toegezonden aan Deense en Noorse gevangenen in de concentratiekampen – voor de Denen waren die pakketten als een aanvulling bedoeld (het Deense Rode Kruis dat alle ‘kampadressen’ kende, deed hun ook van Denemarken uit veel pakketten toekomen), de Noren kregen die pakketten door de zorgen van hun regering rechtstreeks uit Genève, uit Portugal, Spanje en Egypte, ten dele ook uit Denemarken (van het Deense Rode Kruis) maar vooral uit Zweden waar men beschikte over volledige naam- en ‘adres’-lijsten van alle Noorse gevangenen in Duitsland – gegevens die door de Noorse illegaliteit waren verzameld en waarvan kopieën berustten bij de Noorse regering in Londen.

In antwoord op het telegrafisch verzoek namens Ferwerda berichtte Woensdregt eind augustus na overleg met het Zweedse Rode Kruis, dat die organisatie bereid was, maandelijks een aantal Zweedse pakketten, waarschijnlijk evenwel niet meer dan 2 000, aan Nederlandse gevangenen toe te sturen, indien de Nederlandse gezant te Stockholm dat zou verzoeken. Dat verzoek werd ingediend, waarop de Zweedse regering deed weten dat zij, alvorens tot het in werking treden van de regeling verlot te geven, het accordo nodig had van de in Stockholm gevestigde Brits-Amerikaans-Zweedse commissie waarin alle aangelegenheden van gemeenschappelijk belang werden besproken – eind november werd het voordat Woensdregt bericht ontving dat de zaak voor elkaar was. Hij had inmiddels het *London Committee* (dat stond, nu van Harinxma zich als gezant weer in Brussel had gevestigd, sinds 15 september onder voorzitterschap van de Nederlandse consul-generaal in Londen, Th. de Meester) gevraagd om toezending van naam- en ‘adres’-lijsten van Nederlandse gevangenen. Het *London Committee* informeerde bij Flugl of hij kopieën kon toezenden van de lijsten die hij in de loop van ’43 en ’44 aan het Internationale Rode Kruis had toegezonden – Flugl antwoordde dat hij zo weinig administratieve hulp had gehad dat hij zelf geen kopieën had kunnen maken en dat het Internationale Rode Kruis in augustus onder Duitse druk had besloten dat van de gevangenen in de concentratiekampen alleen de namen aan derden mochten worden verstrekt en niet de ‘adressen’. Van de door hem doorgegeven namen, ruim 1 300, kreeg Flugl een nieuwe lijst. Die stuurde hij naar Londen. Het *London Committee* liet na, die naamlijst aan Woensdregt te doen toekomen, er van uitgaande dat een lijst met alleen maar namen geen waarde had – de lijst verdween in de administratieve molen. Gevolg was, dat toen het Zweedse Rode Kruis in januari ’45 in een Duitse goederentrein de eerste 2 000 voor Nederlandse gevangenen bestemde pakketten verzond (zij bevatten elk